

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:

за година 50 лв.

предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по 1 левъ
на дума.

Цвѣтанъ Ивановъ

КОМИСИОНЕРЪ — ЕКСПЕДИТОРЪ — ШУМЕНЪ

Съобщава, че отъ 1 априлъ т. г. се оттегля отъ фирмата А. ВЕЛЕВЪ, Ж. ЗЛАТАРЕВЪ & сие и започва да работи самостоятелно.

Кантора на ул. „Казанджийска“ — срещу
Пощата, телефонъ № 145.

Поддържа постоянна връзка съ Варна,
чрезъ бюро „ФАКТОРЪ“.

ВЪ ШИВАШКОТО АТЕЛИЕ,

Жгъла ул. „Славянска“ и „Царъ Освободителъ“

ШУМЕНЪ

на Слави С. Матраковъ

се изработватъ свещенически дрехи — раса и подрасници
ЦЕНИ ИЗНОСНИ.

Задоволява се всѣки вкусъ.

Насърдчително.

Презъ миналата седмица Народното събрание разгледа и прие бюджета на Църквата. По поводъ на това се изказаха почти всички политически групи лицето на своитѣ първи хора и, което е особно радостно и насърчително, го е обстоятелството, че отъ социалиститѣ до националъ либералитѣ всички казаха: Църквата е необходима. Да я подкрепимъ! Никой не отрече полѣмитѣ заслуги на църквата, въ робскитѣ години.

По този въпросъ никой не спори. Но се каза нѣщо, което бѣ забравено, каза се нѣщо непривично за устата на политическитѣ дейци у насъ, нѣщо нарѣдко, случайно, свѣтливо, промѣлвявано презъ последнитѣ нѣколко десетки години отъ трибуната на Народното събрание, каза се това, което духовенството постоянно повтаря, — че църквата има грамадна задача всрѣдъ българския народъ, има задача да заздрави, да заякчи народната душа, да възстанови морала въ българската страна. За българското свещенство думитѣ на ора-

роритѣ въ Парламента този пжтъ звучатъ много окуражително. Отъ трибуната на Народното събрание се кани българската интелигенция да не се чужди отъ църквата, а да ѝ даде своето съдействие. Кани се, отъ друга страна, самото духовенство, висше и нисше, да не страни повече отъ обществения животъ, а да вземе живо участие тамъ. Парламентътъ кани народъ и духовенство да се сближатъ, да се довърятъ, защото само така ще се тласнатъ къмъ добродетелна народнитѣ сѣдбини.

Разбра се най-после, че колкото народътъ се отстранява отъ влиянието на църквата, толкова повече се шири и разлива злото, нравствения упадѣкъ. А народъ безъ моралъ това е стадо отъ диви звѣрове, които се самоизяждатъ. Вѣрни думи се казаха въ Народното събрание. Посочи се най-сигурния пжтъ къмъ свѣтли народни бѣднини. Тамъ се казаха и укорни думи за българското духовенство. Дали самото е виновно за упадѣка на църковния животъ у насъ, това е единъ голѣмъ въпросъ. Ние, обаче, отъ името на младото българско свещество ще кажемъ на своя народъ, на интелигентнитѣ хора: хвърлете върху насъ всичкитѣ укори за миналото, ала вслушайте се въ думитѣ на първитѣ парламентарни дейци, заинтересувайте се

отъ живота на църквата като отъ важно частно свое дѣло, обикнете я, слѣйте вашитѣ усилия съ тѣзи на българското свещество и ще добиемъ чудни резултати. Църквата носи свѣтлина, а не мракъ, както говорятъ хора, които не познаватъ нейното учение и не разбиратъ грамадното ѝ жизнено значение за отдѣлния човѣкъ и народитѣ. Историята на Христовата църква бележи, че колкото и докато единъ народъ е живѣлъ подъ покрива, закрилата, скутитѣ на църквата си, той не е зналъ наопаправима злочестина.

Ще затвори ли българската интелигенция веднажъ за винаги очи и сърдце предъ зова на църквата и на първитѣ политически дейци за съдействие? Тя това не ще направи, защото ще се покаже недостойна за своя народъ.

Камбанния звѣнъ.

Колко хубавъ и красноречивъ е говора на църковната камбана! Сутринъ слънцето едва успѣло да огрѣе планинскитѣ върхове, тя бие. Бие тя и вечеръ. Съ своя сладкодумна гласецъ подканя християнина да хвърля често погледъ надъ живота въобще и надъ своя частно. Напомня му да не се забравя въ житейскитѣ грижи, но да мисли и за Бога. Шомъ камбаната запѣе, предъ християнина се открива чудна картина: храмъ, украсенъ съ ликоветѣ на редъ свети мъже, които светата църква ни сочи

за примѣръ на добъръ християнски животъ; олтаръ, престолъ, предъ който служи свещеникъ. Представя си момента, когато свещеника повдига съ дветѣ си ржце кръстообразно пречиститѣ Тѣло и Кръвъ Господни, пренасяйки ги въ жертва на Самаго Бога за всички живи и умрѣли съ думитѣ: „Твоего отъ Твоитѣ на Тебе принасяме отъ всички и за всичко“. И всичко това е направо и само за човѣка! Тѣхното често повторение дава възможностъ на християнина да може да живѣе винаги съ мисълта, че е християнинъ и като такъвъ да не забравя своитѣ задължения. — Въ Римъ имало единъ патриций, който винаги като влизалъ въ Народното събрание все се провиквалъ: „Картагенъ трѣбва да загине“. Съ това той заставялъ управнитѣ да мислятъ за срѣдствата, съ които ще може да се осъществи това желание. — Такъвъ гласъ е и камбанния звѣнъ. Сутринъ, вечеръ той повтаря: „Царството Божие иде, то съ усилие се взема“. Знаемъ, че самъ Господъ ни задължава да работимъ за Неговото по-скорошно идване. И камбаната ни напомня това наше задължение. — Трѣбва да работимъ, трѣбва да се боримъ съ всичко, което пречи за идването на това Царство. Горчивата действителностъ ни говори колко сме далечъ отъ това наше задължение. — Всѣки се е заелъ съ уреждане на вѣчно неуреденитѣ житейски грижи. — Всички приличаме на древния мждрецъ Архимедъ, който веднѣжъ, затворенъ въ стаята си, чертаялъ по пясъка на пода нѣкакви кржгове. Въ това време града билъ нападатъ отъ неприятеля и завзетъ. Архимедъ нищо не чулъ, защото всичкото му внимание било въ кржговетѣ. Нѣколко войника нахлуватъ въ стаята му, мждреца, обаче, безъ да

Джиговани Папки

Сѣдъ, присѣда и кръстъ.

Това било сметта, която шумѣла, шушуникала и гложала кокалъ за смѣтка на Синедриона, най-низкитѣ паразити на светилицето, набързо приготвени войници — слуги, вратари, които само за тази нощъ оставили настрана своитѣ метли, и ключове и привѣрзали мечъ на поясъ. Тѣ били много, казва Евангелието, макаръ да знали, че отиватъ срещу дванадесетъ, отъ които само двама имали мечове. Пророцитѣ се ужасяватъ при вида на такова грубо, вулгарно стадо, даже ако то не е въоръжено.

Тази сметъ, като мравки поплъзнала по хѣлма съ факли и фенери, като да отивала на нѣкоя нощна оргия. Бледитѣ лица на ученицитѣ и на Иуда дребнѣли въ червената свѣтлина на факлитѣ, въ това време, когато лицето на Христа, покрито съ кървави петна, но сияюще по-силно отъ огньъ, чакало целувката на Искарюта. И Исусъ му казалъ: „Друже, защо дойде? Нима ти съ целувка предавашъ Учителя?“ Ти, Исусе, добре знаешъ защо е дошелъ той. Ти зна-

ешъ, че тази целувка е първата и най-тежка преживѣлица отъ твоитѣ мжчения. Тази целувка служи за сигналъ на войницитѣ, непознати съ външността на Престяжника „Когото целуна, Той е; хванете го и Го отведете“ — казалъ на злодѣитѣ търговецътъ съ кръвта. Но тази целувка сѣщевременно е най-ужасното осквернение за тѣзи уста, които въ нашия земенъ адъ говорили съ езика на рая. Нито плѣсницитѣ и ударитѣ на еврейската тѣлпа по устата и странитѣ Му, нито гжбата, напоена съ оцетъ и поднесена къмъ устнитѣ Му, не ще бждатъ така непоносими, както целувката на този, който го наричалъ Учителъ, който пилъ съ Него отъ една чаша и ялъ отъ едно блюдо. По знака на Иуда най-смѣлитѣ отъ компанията се приближили къмъ този врагъ на тѣхнитѣ господари.

„Кого търсите?“ — попиталъ Той.

„Иисуса Назорея“ — билъ отговора.

„Азъ съмъ“ — казалъ Христосъ. Едва успѣлъ Той да каже „Азъ съмъ“ и тази сбирщина се отдръпнала, зашумѣла, изплашена или отъ звучния гласъ на Иисуса или отъ блѣска на Неговитѣ Божествени очи.

Но даже и въ този моментъ Исусъ мислилъ само за безопасността на своитѣ другари „Азъ ви казахъ, че това съмъ азъ, и ако търсите менъ, то оставете тѣхъ“.

Симонъ Петъръ не можалъ да удържи гнѣва си и ударилъ съ мечъ Малха, единъ отъ тѣлпата и му отрѣзълъ ухото.

„Които вади мечъ, отъ мечъ умира“ казалъ Христосъ и тукъ още изцѣрилъ ухото на Малха. Следъ това той протегналъ ржцѣ къмъ най-близкитѣ отъ тѣлпата, за да ги вържатъ. Той е свѣтлината на свѣта, която властѣта на тѣмнината иска да загаси. Но тази властъ не ще я угаси, а само ще я затѣмни за кратъкъ промеждутѣкъ отъ време, както понѣкога слънцето може внезапно да се скрие задъ проходящъ облакъ въ лѣтень полудень, за да изплава следъ получасъ по високо и по славно, отколкото по рано.

Пленника завели въ двореца на Анна, кждето живѣлъ и неговия зетъ, първосвещеника Кайяфа.

Въ течение на нѣколко часа четирима различни представители на властѣта Го разпитватъ съ жестокоста на инквизиторитѣ; двама отъ тѣхъ представлявали храма; двамата други — силнитѣ въ тази стра-

на Антипа и Пилатъ.

Първиятъ въпросъ на Анна се отнасялъ до Исусовитѣ ученици. Като всички садукеи, този старъ свещеникъ билъ така сжщо и лукавъ политикъ; той не се безпокои много за баснитѣ около месиянството; това, което той иска да знае се отнася до последователитѣ на този новъ пророкъ — кои сжтъ и отъ каква класа, за да добие точна представа за разпространението на тази опасна болестъ. Но Исусъ го гледа въ лицето и не отговаря. Какъ може този търговецъ на гължби да си въобрази, че Исусъ ще предаде тия, които предадоха Него?

Тогава Анна бързо Го запиталъ за Неговото учение. Исусъ му казалъ, че въ този моментъ не е Неговъ редъ да отговаря. „Азъ говорихъ открито, поучавахъ въ синагогитѣ, въ храма кждето се събиратъ иудеитѣ. Азъ нищо не говорихъ тайно. Защо питашъ Мене? Питай тѣхъ.“ Отговорътъ се видѣлъ грубъ. Единъ отъ стражата ударилъ Исуса по лицето и казалъ: „Така ли ти отговаряшъ на първосвещеника?“ Този ударъ е пръвъ отъ дългата серия оскърбления, които ще следватъ Исуса до подножието на кръ-

ста. „Ако говорихъ зле, докажи злото; ако ли добре, защо ме биешъ?“ Разбойникътъ, обезкураженъ отъ хладнокръвието на своята жертва, не намѣрилъ какво да отговори. Тѣй като Анна взелъ да разбѣра, че този Галилеянинъ не е обикновенъ авантюристъ, решилъ да се освободи отъ Него. Обаче, като вижда, че самъ нищо не можалъ да узнае отъ Него, той отправя свързания Исусъ при Кайяфа. така щото шуговския разпитъ да почне безъ бавенъ.

Само двама отъ единадесетѣ бѣглеци се разкаили за своето коварство и страхъ и следвали Христа на известно разстояние, като треперятъ и се кривятъ подъ сѣнкитѣ на стѣнитѣ, но не губятъ отъ очи клатушкацитѣ се фенери, които съпровождатъ Учителя къмъ вертепа на убийцитѣ. Тѣзи двама били Симонъ, синътъ Иованъ и Иоанъ, синъ на Заведея. Следвайки Исуса, тѣ влѣзли въ двора. Нѣкаква девойка познала Петра и го попитала: „Ти си сжщо единъ отъ ученицитѣ на този човѣкъ?“ Петъръ отговорилъ почти съ негодование: „Азъ не зная и не разбирамъ какво говоришъ; азъ не Го познавамъ.“

подозира, че живота му е въ опасност, моли неканените гости да не закачат кржговетъ му. Така и всички ние, които сме призвани да работим за издването на Царството Божие, втренили сме погледите си само къмъ земята, къмъ своите житейски кржгове, безъ да подозираме, че това е въ ущърбъ на нашия животъ, че това заливане носи отговорностъ предъ Бога. Грижитъ за животъ да не засѣнчватъ, да не поглъщатъ грижитъ за небето. за душата.

Носимъ името на Христа, а въ своя животъ съ нищо не приличаме на Него. Александъръ Велики ималъ единъ войникъ на негово име. Войника билъ ленивъ. Веднѣжъ царя повикалъ своя съименикъ и му заявилъ: „Или ще се откажешъ отъ името ми, или ще се поправишъ; азъ не ща такъвъ ленивецъ да носи моето име“. Ще е ли въ по-големо право Христосъ да ни зададе този въпросъ? Много даже. Защото Александъръ Велики нѣма нищо общо съ душата на войника, когато християнина е откупенъ съ кръвта на Христа. Повѣрвали сме въ Него, кръстени сме въ Него съ задѣлжение да пазимъ волята му. Безспорно Христосъ има това право да ни дава този въпросъ. И той ни го задава всѣки день по-срѣдствомъ камбанния звѣнъ. Сутринъ, вечеръ, той ни напомня, че сме Негови последователи и ни кара да правимъ балансъ на живота си, на дѣлата си.

Нека бждемъ внимателни въ това отношение. Нека правимъ много възкитателно този ежедневенъ балансъ. Защото ще дойде и нѣма да закѣснѣе деня за последния равностѣпка. Давайце уху на всѣка покана на Църквата. Да работимъ надъ себе си така, што при всѣки камбаненъ звѣнъ, като погледнемъ настоящето, да можемъ да повторимъ думите на апостола: „Азъ се подвизавахъ съ добъръ подвигъ, пѣтя свършихъ, вѣрата упазихъ, отъ сега остава вѣнеца на правдата, който Господъ, праведния Сждия, ще ми въздаде въ оня день“.

В. Яковъ.

Умоляватъ се сътрудниците на „Народенъ Будителъ“ да пишатъ къси и сбити статии.

Следъ това Иоанъ и Петръ се спрѣли при огъня дето се грѣли слугитѣ, тъй като макаръ че билъ априлъ, било студено. Ала жената при вратата не повѣрвала на Петра и, внимателно като се взирала въ него, накрай заявила: „И ти сжщо бѣше съ Исуса Назорея“? И пакъ се отрѣкълъ той съ клетва: „Не познавамъ този Човѣкъ.“ Като поклатила глава девойката се върнала на своето мѣсто при вратата. Но буйното отричане зародило съмнение у едного отъ мъжете, който, като погледалъ внимателно на Петра, казалъ: „Ти си навѣрно единъ отъ тѣхъ, и твоя говоръ те издава“. Тогава Петръ започналъ да се кълне и отрича. Въ това време и въ тази ужасна минута погледътъ на проhodящия Исусъ се срещналъ съ отчаяния погледъ на Петра. . .

И всрѣдъ изчезващитѣ сѣнки на приближаващия день втрѣлъ човѣкъ, задавящъ се, като пиянъ; главата му била закрыта, съ дрехата, която той мѣтналъ върху нея, а плещитѣ му потрепвали отъ хлиповетъ на отчаяно ридание. . .

(следва)

За необикновенитѣ явления въ живота на природата и човѣка.

Скептическото отнасяне на нѣкои хора къмъ така наричанитѣ чудеса е напълно естествено. Твърде много хора натрупаха грѣшки въ смисълъ на слѣпо лековѣрие къмъ всѣкачвъ родъ небивалици. Не е нужно, обаче, да падаме и въ противоположна крайностъ и да считаме „сврѣхестествено“ или невъзможно всичко онова, което ние не можемъ да разберемъ и обяснимъ. „Гордостта на човѣшкото невежество“, справедливо казва Бюхнеръ (Сила и Материя) „се изразява въ това, че считаме нѣщо невъзможно за това, защото ни се вижда непонятно“. Неопитниятъ делинтантъ обикновено скоро произнася своето непогрѣшимо решение, заявявайки съ апломбъ, че това или друго явление сж „невъзможно“. Сериозниятъ ученъ, обаче, въ подобни случаи бива много предпазливъ. Той знае, че областта на изследванитѣ отъ науката явления е нищожна въ сравнение съ размѣра на неизслѣдванитѣ и че ние и въ настояще време едва сме се докоснали до крайчеца на дрехата на истинската наука. Той мисли, че даже и така наричанитѣ точни науки, често стѣпватъ на такива положения, които още не сж доказани. Математиката (Геометрия) е построена на аксиоми, които се приематъ „на вѣра“ и които да докажешъ е невъзможно. Физиката изисква вѣра въ атоми и молекули, които никой не е видѣлъ. Пък и възможно ли е въобще да си представимъ недѣлима единица? Ние обясняваме свѣтлината съ колебание въ вълнитѣ на мивровия ефиръ, ала има ли та кѣвъ ефиръ? Не е ли това една щастлива хипотеза? Какво е това, електричество, радий, лжжитъ X? Това ние не знаемъ, макаръ, може би, всѣки день да се ползваме отъ тѣхъ.

Обикновено казватъ, че така наричанитѣ сврѣхестествени явления сж невъзможни „поради това, че тѣ нарушаватъ непоклатимитѣ закони на природата“. Но не трѣбва да смѣсваме две отдѣлни понятия: „сила“ на природата съ „закони“ на природата. Сили на природата, въ смисълъ причини за явленията въ природата, не преставатъ да действуватъ въ известни направления, напр., сила на притеглянето или центробѣжна сила, докато тѣ не се сблѣскаатъ съ противоположни сили. Подъ „закони“ на природата ние разбираме известна последователностъ, наблюдавана въ явленията на природата, напр., че водата при известна температура замръзва, че тѣлата отъ топлината се разширяватъ и пр. Ставатъ, обаче, изключения въ тия закони, които ни се виждатъ, че сж навѣки непоклатими поставени. Достатъчно е само да припомнимъ преврата, който произведе откритието на радия съ неговитѣ чудновати свойства. Съ какво недоверие учения свѣтъ се отнесе въ началото къмъ известията за това откритие; какъ ученикъ подигаха плещи, срещайки съ недоверие явленията на г-жа Кюри, и все пакъ се оказа, че отъ общото правило, че се губи енергия при произвеждане на работа, има изключения и, колкото това да се показваше отначало невѣроятнo, опитътъ опроверга теорията и последната трѣбваше да бжде прекроена споредъ опита.

Но нима ние знаемъ всичкитѣ сили на природата? Не открива ли науката все нови и нови чудни сили, неизвестни намъ до сега? Ние знаемъ сега за сжществуването на силно действующи лжчи, невидими за очитѣ, и звукове, не чувани за ушитѣ, и говоримъ за радиоактивни свойства на нѣкои тѣла т. е. за такива нѣща и сили за сжществуването на които нашитѣ прадѣди не сж и подозирали. Кжде е крайния предѣлъ на тѣзи открития? И не чувствува ли човѣкъ, че тия открития вмѣсто да му изяснятъ и опростатъ живота на природата, свѣта, все по дълбоко го оплитатъ (човѣка) въ мрѣжата на дълбоки тайни?

(следва)

Припомка

Разпукна се китната млада пролѣтъ. Съ своя приятенъ дѣхъ подканя тя всичко живо къмъ новъ животъ. и челитѣ забрѣмкахъ изъ напесения съ ароматъ въздухъ. Подаватъ се цвѣта изъ подъ земята. Всичко, всичко пролѣтниятъ дѣхъ кани за новъ животъ. А животъ на хилядитѣ човѣшки създания, оставенъ подъ немилостивитѣ удари на жестоката сждба, тоя дѣхъ пролѣтенъ покосява.

Полутѣмна низка стайчка. Окоето въ мрака едва съзира обтегнатото тѣло на младежъ съ изпито, востъчно лице Слѣпа, прегърбена, стара баба шета изъ пруста. Отвѣнъ се чува веселъ глъчъ. Остра кашлица процѣпи въздуха. Влизамъ. Горчиво усмихнатъ, болния другаръ ми подава ржка, и стиска той приятелски въ своята смъртно студена ржка моята. Че преди години въ гимназията, бѣхме приятели нераздѣлни. Изгледа ме бавно, мжчително, съ хлѣтналитѣ си тъмни очи, и заплака. Плака младия момѣкъ като дете. Глухи ридания се изтрѣгваха изъ болнитѣ, измжчени гърди. Остра кашлица процѣпи въздуха. Заглъхна полѣка плачѣтъ.

Подигнаха се болнитѣ гърди, мжчителна въздишка се изтрѣгна. „Азъ, братко, нѣма. . . нѣма да дочакамъ даже Великъ день. Изкарахъ гимназия, да види стара майка почивка. Трудѣхъ се денонощно. Изгарчихъ последнитѣ парици на майка си, скжтани за черни дни. Тя ги даваше съ радостъ, плачеше отъ радостъ. Мислѣхъ, че ще мога да ѣмъ повѣрна“. . . Тукъ той се задѣха, наведе морни очи надолу и закашля. Рѣзкитѣ звукове на кашлицата, като че съ ножъ пронизваха сърдцето ми. Той продължи. „А сега ти виждашъ. . . всичко къмъ животъ отива: пеперуди летятъ изъ въздуха, пчелици излитатъ изъ кошера, мравки—отъ земята, а азъ братко не излизамъ, а влизамъ, отивамъ въ земята!“ Пакъ ридания. „За Великъ день старата ковчегъ ще купува, саванъ ще приготвя! Но моля ти се, не я оставяй! Идвай, говори и Дрехитѣ почти всичкитѣ ги продаде—за менъ. Нѣма вече що да продава. Недейте я оставя. Великъ день иде, Христосъ ще възкрѣсне. Нека възкрѣснатъ всички добродетели у човѣшкитѣ сърдца—дано не забравятъ бедната ми майка, а азъ, въ земята!“

А. Михайлова

ученичка отъ гимназията.

Отговоръ на една кратика.

Въ последния брой на „Шуменъ вѣсти“, нѣкой си Д. П. рецензира сказката ми „Свобода на волята“, безъ да си подпише цѣлото име.

Преди всичко, защо се крие този господинъ. Защо не говори открито и благородно върху моята сказка? Въ редовѣтъ му азъ чувствувамъ нѣкаква завистъ, лична умраза, и пр. Но, което е най—тжжното, рецензентътъ ме е слушалъ безъ да ме е разбралъ. Азъ говорихъ популярно, за да ме разбере моята публика, измежду която имаше много ученици; и при всичко това моятъ критикъ не е схваналъ че азъ развихъ най—сжщевъ, нитѣ точки по въпроса за свободата на волята. Нѣщо повече: още отъ началото на неговата рецензия азъ схванахъ, че той не разбира въпроса, той не го познава.

Съ най—големо удоволствие бихъ желалъ да споря по възраженията, които ми прави моя критикъ и които ми сж известни отъ тридесетъ години насамъ; но, за жалостъ, тѣснитѣ колони на единъ вестникъ не позволяватъ да се разгледа философски, научно и изчерпателно въпроса за свободата на волята. За това азъ поканвамъ моя рецензентъ да си открие името и да заповѣда на публиченъ споръ въ читал. „Арх. Михаилъ.“ Ако това той не сторѣ, интелигентното и съвестно общество на Шуменъ ще заключи, че рецензентътъ се бои отъ Янко Поповъ, че той не смѣе да се бори съ неговата аргументация и пр. Само при това условия приемамъ да споря съ моя критикъ. Ако той е „атлетъ“ по въпроса за свободата на волята, той ще се яви предъ мене и ще спори, защото атлетътъ не се крие, не се бои.

Янко Поповъ.

Хроника.

Наз того въ Русе стана изборъ за Митрополитъ. Неговопреосвещенство Епископъ Михаилъ Велички, Викариятъ на нашата епархия, е получилъ 11 гласа, Епископъ Панаретъ, ректоръ на Пловдивската духовна семинария, е получилъ 7 гласа, а Епископъ Паисий, викарій на Софийската епархия, е получилъ 4 гласа. Въ часа на избора хилядна тѣлпа предъ Митрополитския домъ викала: Искаме за владика Михаила Велички! Епископъ Михаилъ се цени преди всичко като извънредно трудолюбивъ работникъ, отличенъ църковенъ организаторъ и администраторъ. Такъвъ митрополитъ трѣбваше за Русенската епархия. Избора е сполучливъ. Ние поздравяваме Преосвещения Епископъ сърдечно. Дано само Св. Синодъ утвърди избора по волята на русенци.

Чрезъ свещеници, учители и др. Комитетътъ за построяване паметникъ на Св. Царъ Бориса въ Варна, чийто председателъ е Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Симеонъ, продава билети за лотария. Лотарията е отложена за тази есенъ.

Съобщиха ни, че отъ близкитѣ до Шуменъ села Ендже и Макакъ всички татари ще се изселятъ въ Мала Азия по волята на турското правителство. Тѣ продаватъ имотитѣ си. Въ Ендже има, както е извесно, нѣмска колония. Нѣмския свещеникъ католикъ, направилъ постѣпки до своето висше началство, което разполага съ голѣми срѣдства, да закупи 3000 декара земя, за да настани нови преселци-католици. Иматъ ли това предъ видъ нашитѣ управляющи хора. До кога ще пълнимъ страната си съ чужденци. Грабятъ се години наредъ манастир-

скитѣ земи, за да се оземвали ужъ бедни български семейства и бѣжанцитѣ, а свободнитѣ земи се настанватъ чужденци иновѣрци. литика!

Тази вечеръ, 6 и половина часа, въ църквата „Св. Възнесение“ ще се отслужи **нощно бдение** съ участника на тукашния руски гимназистъ хоръ и свещеникъ. нятъ се християнитѣ да чуумилителното руско вечерно църковно пѣне.

Нѣкои хора рази с я т ъ изъ града и навкжде слухове, че младитѣ сщеници при църквата Възнесение“ не живѣли доббили въ обтегнати отношпмежду си, а убеждаватъ рата въ своитѣ проповѣди живѣятъ въ миръ. Дѣлътъ сме да кажемъ публично, цѣта е лѣжа и клевета. Сжщеницитѣ при църквата вѣятъ въ пълно братско дисбирателство. Всѣки споредъ своитѣ специални дарби раиста за повдигане на църковния животъ. И ние можемъ да кажемъ, макаръ по думко на апостола Павла това даа ни е за похвала, че при цѣцърквата кипи такава просвѣи и благотворителна работа, вквато не се знае отъ какъ цѣквата сжществува. Защо та наскърбяватъ? Ако се възрповодъ отъ съобщението ирче двамата други свещеници престанаха да носятъ отговорността за редактирането на в. „Народенъ будителъ“, побѣпва се много детски. Едѣеноси тази отговорностъ, др друга. Да биха имали общевенитѣ дейци въ Шуменъ между си отношенията, коитѣ иматъ младитѣ свещеници, ашиятъ градъ би цѣвтѣлъ всѣко отношение. Каква врѣананасятъ хората на църквѣ въ своитѣ праздни, непрорени приказки понѣкога, бѣи може би сами да искатъ тоа

Предъ видъ предстоящѣта страстна седмица, когато и поменава тжжната история а Иисусовитѣ страдания, въна колко броя ще напечатосжщата история, както я пѣдава въ своята прекрасна иага знаменития италиянски отетъ и философъ Папини зп

Покръстенъ разиизъ „Празднични вѣсти“ соботъ Иосифъ Борисовъ Раймонъотъ Русия, по народността евуйинъ и бившъ равинъ, съ заявниие до Св. Сливненска митроулия. изповѣда своето разбириимолѣ да бжде приетъ въ ното на Източно православнацърква. Отреденъ е билъ свѣНикола Гаджаловъ да продо колко той е сериозенъ ррешението си и следъ докѣотъ сжщия, се получава разишение за покрѣстването. Обряда е извършенъ прѣснѣколко дни въ църквата сДимитрий, при стечение пмножество богомолци. При тото кръщение му е било тдено отъ кръстника му илѣзко Воденичаровъ, новопавелъ, за подражание на ап. Павелъ, който отъ искрѣфарисейнъ, стана най-ревнония апостолъ на Христа.

Сжщия день сж били прѣстени и тритѣ му деца.

Презъ сѣтлата вѣденска седмица въ Варна се състои третиятъ общѣборъ на ученическитѣ прѣславни христ. дружества. Оватъ се до 500 представитѣ Варненци взематъ грижа на настаняване на гоститѣ сж

За ржчна продажба тѣрѣ в. „Народенъ будителъ“ въ катана на Д. Радусевъ — дѣ „Славянска“ и „Царъ Освобителъ“.